Xavier Bosch: 'És tan fort el que fa el Messi al camp que un retrat literari no emocionaria igual'

Futbol i literatura sempre aniran per separat pel periodista i escriptor santcugatenc, Xavier Bosch, ja que prefereix seguir gaudint de la realitat que ofereix Lionel Messi al camp i centrar la ficció de les seves novel·les en les persones i les seves emocions. Bosch també ha parlat als micròfons de Cugat Mèdia sobre política barrejada, d'una banda amb cultura, i, de l'altra, amb els mitjans de comunicació. L'escriptor ha ofert a la seva ciutat una conferència sobre el llibre Premi de Sant Jordi 2009, 'Se sabrà tot'.

Escriptor i periodista, sobretot especialitzat en periodisme esportiu. La literatura t'ha servit com a via per desconnectar de l'actualitat esportiva?
No, la meva vida és el Barça i no pretenc desconnectar-me dels resultats esportius, del minut a minut, pràcticament, ara que els mitjans són continus i ens informen a l'instant a través de les xarxes socials de tot el que passa. La literatura ha servit per reorientar-me professionalment cap allà on més de gust em venia, que era no tenir caps ni treballadors, estar sol, no dependre de ningú i tenir llibertat per inventar històries. El periodisme s'ha de cenyir a explicar la realitat i, en canvi, la novel·la és crear mons nous per explicar històries.

Et planteges, algun dia, barrejar literatura i esport en una novel·la?
Molta gent m'ho ha suggerit moltes vegades atès que m'agrada tant i tinc tanta informació privilegiada. Però em fa l'efecte que mai escriure ficció sobre el Barça. Jo col·lecciono tots els llibres, de ficció i no-ficció, que es publiquen sobre el Barça des que vaig tenir ús de raó i quatre dinerets a la butxaca. En ficció no he llegit mai res prou potent que m'atrapi. És tan fort el que fa el Messi cada vegada que surt al camp, és emocionant i no té guió el que passa sobre la gespa, difícilment un retrat literari ens podrà emocionar de la mateixa manera. M'estimo més tocar altres temes i mirar endins de les persones, parlar de sentiments, emocions, trames policíaques... del que convingui però no de futbol i no del Barça.

Es diu molt que política i futbol s'han de separar perquè són coses totalment diferents. Ho veus així?
El Barça ha fet 120 anys. En aquest temps li van clausurar el club sis mesos el 1922 per xiular l'himne d'Espanya, durant la Guerra Civil van incautar l'estadi del Barça a Les Corts i l'equip va haver de fer una gira per Sud-amèrica per subsistir, li van fer canviar les quatre barres de l'escut i convertir-les en dues perquè semblés la bandera espanyola i no la catalana, li van fer canviar el nom i queda a explicar el que va passar l'1 d'octubre de 2017 al Camp Nou. Es va haver de jugar a porta tancada. Que em diguin que la política i l'esport no van de bracet, si hi han anat tota la vida, és fer volar coloms.

El Barça és el club que més els barreja comparat amb els altres?
Sense dubte. Des de fa molts anys, el minut 17:14 de cada part es crida independència, al Camp Nou i al Palau Blaugrana. Ara s'ha afegit el crit de 'llibertat presos polítics' i em consta que els presos i les preses que tenim a la presó i que escolten els partits, quan senten els crits de la gent, s'emocionen.

A Twitter, l'escriptor Alejandro Palomas compartia una notícia que deia que el Ministeri de Cultura ha concedit 25.000 euros a la Fundación del Toro de Lidia i, el mateix Palomas afegia, el Premio Nacional al

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/146670.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Fomento de la Lectura n'ha rebut 0. Això defineix la política cultural del país?
Això defineix Espanya. La marca Espanya passa per coses com aquestes. La cultura zero, la lectura zero i els toros molt. I compte qui gosi dir que matar toros en plaça pública és una salvatjada. Jo no me'n sento d'aquell país.

És possible un equilibri entre dos poders tan forts com són la política i la premsa?
La prova que és possible és que és constant. La connivència entre els amos dels mitjans i el poder econòmic i polític és un peix que es mossega la cua, que es retroalimenta contínuament i que sovint fa que els mitjans tradicionals i les grans corporacions deixin d'explicar allò que la ciutadania té dret a saber, la veritat.

En la mesura en què els mitjans, durant massa anys i també perquè la crisi els va collar econòmicament, han hagut de fer la gara-gara al poder, ens hem anat ajudant de la gent. Hem d'anar retrobant la mesura justa de les coses.

Què suposa per les llibertats de les persones el decret que permet a l'Estat tancar pàgines web i perfils a les xarxes socials sense ordre judicial?
Una altra cafrada. Els independentistes van votar en contra, lògicament només podem estar en contra d'una altra barbaritat com aquesta. Ara et poden tancar webs perquè sí, és una aberració d'un Estat que té massa coses que s'allunyen del que hauria de ser una democràcia exemplar.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/146670.html

Copyright 2024 Cugat.cat